

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ÚLTIM DEBAT.

SEMBLA que avants de la representació hi havia hagut ensaig. En Sagasta havia dit als de l'esquerra: —Ataquéume, no hi fa res. Diguéu que no tinch paraula y que m'hi tornat conservador, que hi promés moltes coses y no n'hi atesa cap, diguéume lo que vulguéu, mentres no 'm diguéu cal-d'olla.

Y 'ls de l'esquerra varen respondre: —Parlarém d'ollas, si; de las ollas del pressupuesto; pero no tingas por, no 't farém cap injuria; y si algun atach te dirigim, no te 'l prengas al péu de la lletra... ho farém porque 'l país no diga que 'ns estém ab la mà esquerra a la butxaca. Som capassos de demanarte la lluna ¿ho sens?...

—¿Las llunas del caldo?

—Aquestas ó la del cel que varia quatre vegadas al mes, no tant com tú; pero poch se 'n falta.

—Demanéu lo que volguéu... jo 'us oferiré alguna coseta, regatejarém una estona y molt será que no arribém á enténdrens y darnos al final una abraçada ab en Moret com l'altra vegada.

* *

¡Infelissos!

No contavan ab la patrona ó millor dit ab las patronas, que aquesta vegada han sigut dugas: en Martos y en Castelar.

En Martos no t'el pel de barba: es un xicot y jo crech que 'n será tota la vida. A lo ménos fá com los xicots: juga.

Actualment s'entreté jugant ab la monarquia y ab la república; ab l'esquerra y ab en Sagasta.

Donchs lo seu últim discurs ha sigut una broma en serio.

Després de fer de Mefistófeles y de treballar com un verdader dimoni per arreglar los tractes de l'esquerra y la fusió, quan ja las tenia á totas dugas l'una al costat del altra que 's derretien devorantse ab la vista, ab un brillo admirable, dona una empenta á l'una y á l'altra, las separa y en ménos de un minut cava entre las dos un abisme, desenterrant la Constitució de 1869.

—Si no s'admet la Constitució de 1869 no hi ha mitj possible, exclama. ¿La voléu?

La fusió: —No, may.

L'esquerra: —Si, sí.

Y ja la tenim armada.

* *

Després de 'n Martos, en Castelar.

Pocas vegadas havia estat tant eloqüent y tant enérgich l'ilustre gefe del partit republicà històrich. Castelar vá destruir la política de benevolencia ab un go-

bern poruch y reaccionari, cada dia més atascat entre 'l fanch conservador. La benevolencia no ha sapigut mereixerla y es indigne de possehirla.

Ab eloqüents periodos y ab gran energia en la frase y gran intenció en las ideas, demostrá l'incompatibilitat absoluta entre la monarquia y la democracia.

—Féu la proba, 'ls deya, féula; nosaltres no 'us destorbarém. Pero si 'ls resultats surten malament, com jo presumo, será menester que tots los liberals y fins los conservadors se fassan republicans, porque hi ha un interés més permanent que 'l de las institucions que passan, l'interés de la patria; y aixis com jo no he de destorbarvos quan tractéu de agermanar la democracia ab la monarquia, aixis vosaltres, quan vinga 'l moment, hauréu de ajudarme á mi, á agermanar l'ordre ab la República.

Los conservadors se bellugavan pels banchs com si tinguessen formigor: los fusionistas s'agitavan, l'esquerra aplaudia.

Castelar afirmava ab gran energia las sevas conviccions republicanas, presentant afirmació contra afirmació, doctrina contra doctrina; la verdadera democracia, la democracia republicana, contra la democracia mistificada, la democracia de *doubté*.

Resultat: que en Sagasta vá alsarse més airt que si se l'hi enduguessen la cassola, comprenent que se l'hi enduyan fins lo fogó; y ell que tantas vegadas havia jurat caure del costat de la llibertat, al respondre al eminent orador republicà, queya entre 'ls brassos dels conservadors que 'l rebian ab formidable aplauso.

Y en lloch de ferse 'l matrimoni de la fusió y de l'esquerra 's feya 'l concubinat de la fusió ab la conservaduria.

¡Ex!

* *

Y vels'hi aquí qu'en Moret, encarregat de arreglarho tot segons l'ensaig, davant de aquest espectacle, tirava á rodar tota idea de inteligencia, y declarava que l'esquerra aniria sola, considerant que l'home del tupé havia seguit lo mateix cami dels conservadors, y que per consegüent lo dia 8 de febrer de 1881 no hi havia hagut cambi polítich.

Faltava l'últim detall: lo discurs de 'n Cánovas, polítich que encare que no vulga mira sempre contra 'l govern, ménos quan ell es al candelero, que llavors se posa las ulleras blavas porque no se l'hi coneiga.

En Cánovas quan vá tenir á n'en Sagasta desamparat de tothom, vá estrellarlo.

Ningú com ell podia dirli: —Los liberals te retxassan prenent per conservador y nosaltres per conservador no 't podém admetre, que per serho ja 'ns bastém nosaltres.

* *

Resúmen: en Sagasta es un gall que ha perdut totas las plumas.

Ha perdut las inteligencias ab l'esquerra, las simpatias de 'n Martos y la benevolencia de 'n Castelar. Los conservadors van aplaudirlo; pero en Cánovas vá cuidarse d'esbravá 'ls aplausos.

Y ell, sense coneixe que se 'l estavan rifant, encare feya l'home y quan perdía un apoyo 's quadrava y deya: abur, no necessito de ningú.

Al últim sense ningú s'ha quedat. Tè una majoria, es cert, pero de la majoria no ha sortit una sola véu per ajudarlo durant lo debat polítich. Ell mateix s'ha hagut de fé 'l lit. Los pipiolis serveixen per dir si y per dir no; pero 'i país no 's governa dihent no ó sí, ni 'ls ministeris se sostenen sobre 'ls monosilabos. L'Estat tè molt pés y 'is cunillets de guix molt poca resistencia.

No se ha mort la fusió porque som al istiu. L'hi quedan tres mesos per banyarse y no 's banyará ab aygua de rosas, jo 'ls hi asseguro.

Després de l'istiu la tardor y ab la tardor vé la cayguda de la fulla y ab la cayguda de la fulla 'is tischs hi petan.

P. K.

GÉNERO D' ISTIU.

DIÁLECHS LLEUGERS.

É; ¿que 'l tindréu ó nó?

—Ell bè 's belluga; pero per ara 'm sembla que son verdas.

—Donchs ahir me deyan que no 'ns en podriam escapar.

—¡Cal no ho cregui: lo govern está ben previngut, y á pesar de totas las

intrigas....

—¡Bol! Hi ha intrigas per ferlo venir?

—Y tall En Martos hi tè un gran empenyo.

—¡Ay lo mal ánima! ¿Y qué hi guanya ell ab aixó?

—Diu que en pago lo farian embaixador á Paris.

—¿En pago de qué?

—Y ara! ¿qué dorm? En pago del seus traballs, home.

—Pero... ¿de qué está parlant?

—¿De qué vol que parli? Del partit demócrata dinás-

tich.

—¡Uf! Jo volia dir lo cólera...

—¡Ah!

(Los dos interlocutors cauen d'espatllas).

* *

—Ja ho véus, papá: no tens més remey que enviarnos á fora. Jo tinch migranya, la mamá dispepsia y l'Ernesto són. Lo metje ha dit que 'ns era precis l'ayre del camp.

—¡Hum! Aquest any m'havén guanyat per má. Héu vist lo metje primer que jo, y l'héu comprat.

—¡Papá!

—Bè, vaja, no t'enfadis: un altre any ja 'm sanjaré en salut. Aném á veure; ¿ahont voléu anar?

—¿A Biarritz?

—Nó; es lo centro dels demócratas d'upa.

—¿A Caunterets?

—¡Uix! Es lo retiro de 'n Cánovas...

—¿Donchs ahont anirém? ¿A la font de 'n Xiroto?

—¡Qu'ets viva de génit! Ari-ém.... á Luchon. ¡Qué diable! Que 's vessi tot, ara que 'ns topa. L'any vinent potser manará la esquerra, y 'ns haurém de quedar á casa.

(Aquets senyor es un fulano dels que manan).

* *

—Ramon, aixó no ho puch aguantar: aquesta calor m' ofega. Si m' estich aquí dos dies més, me moro.
Lo marit, (apart)—Tant de bó!
Ella.—Per lo tant, has de fer un esforç pera poguer ferme passar l' istiu á fora.
—¿A fora? Mira; mórat, y 'l passarás al cementiri nou.
—Ramon... considera qu' es una costum antiga; grátat la butxaca....
—¡Oh! aixó ray: si no haig de fer més que gratàrmela, no hi haifres més fácil.
—¡Pero Ramon!
—¡Pero rabes! No 'm trenquis las oracions. ¡No puch, no puch y no puch! Aquest any no es l' any passat. ¿Vols banyarte? ¿Vols posarte en remull? Lloga un cubell y pren banys á la cuyna, y si vols figurarte qu' ets á fora, compra una garba de aufals y mentras te refrescas, escámpal per la cuyna. La ilusió será completa... créume, es una gran idea.
—¡Poca solta!
—¿Poca solta? Digas pochos quartos.
(Aquest feligrés es un cessant que ja ha acabat los fondos).

* * *
—Si no fóssem al mitj de la Rambla, d' altre modo l' hi aniria, mestís depravat!
—¡Ey! cuidado ab la llengua perque soch capas de...
—¿Vosté? Vosté no es capas de res.
(Obran los punys y 's miran fit á fit).
L' home que rega la Rambla;—¡Eh! Senyors, fugin d' aquí... ¿Qué? ¿Qué no 's mouhen? ¡Donchs allá vá! Apunta la manguera y 'ls contrincants quedan com un xop.
(Aquestos son los banys que prenen carlistas y mestissos.)

* * *
—Dèu lo quart.
—Vosté dirá.
—Soch lo recaudador de contribucions.
—¡Ay!
(L' hi vé un cubrimient de cor.)
—¿Qué t'è?
—Res, es la emoció... la sorpresa: digui, digui.
—La papeleta per la contribució industrial.
—Endavant.
—La territorial...
—Segueixi.
—La de la sal, la de consums, la extraordinaria, la ordinaria, la superior...
—¡Pero aixó es una pluja... un bany de papeletas!
(Aquestos son los banys que prenen los contribuyents.)

* * *
—¡Pam, pam!
—¿Qui hi ha?
—Vinch á buscar l' original.
—¡Ah! tingui, aquí 'l t'è amanit.
—¡Ay! ¡qué son mulladas aquestas quartillas! ¿Qué l' hi han caygut al pou?
—Lo que hi ha es que en aquest temps, entre la calor, la falta de notícias y 'ls fiscals de imprenta, l' escriure un petit article fa suar la gota gorda als pobres periodistas.
(Aquestos son los banys que pren un servidor de vostés.)

FANTÀSTICH. >

BA Juventut catòlica aquest any s' ha recordat de que 48 anys endarrera, ó siga á l' any 25 vá realisar-se la crema dels convents.
Y fent aguantar la capa als frares que van morir en aquelles circumstancias, anuncia que per protestar contra 'ls qu' entran en componendas con las sectas liberales (los mestissos) y per combatre los errores modernos por la Santa Sede condenados, l' endemá de Sant Jaume se dirán missas expiatorias en la parroquial iglesia de Santa Ana.

* * *
D' aquesta manera 'ls carlins passarán revista.
Los que 'l dia 26 ván á Santa Ana son dels nostres. ¿N' hi han anat tants cents? Donchs ja podém formar una partida.
Las missas son l' excusa. Ells lo que volen es cantar las absoltas á tots los liberals.

* * *
Pero sembla que haurian de ser més franchs. Sembla que haurian de abstenirse de profanar los templos ab los seus odis y rancunias. Las manifestacions no 's fan á l' iglesia.
—Dispensi 'm diu un campaner: vosté s' equivoca; ahont vol que vajan las ólivas y las xutas? A l' iglesia.
—Tè rahó.

En Martos t'è á Madrid dos periódichs que 'l defensen: *El Progreso* y *El Diario de la tarde*.
El *Progreso* ensalsa la monarquia: es un progrés que vá cul-arreras.
El *Diario de la tarde* defensa las ventatjas de la república.
Y en Martos se declara *jefe suelto*.
Aixó ja no es comedia; es sainete.

Una evidencia:
Quan en Castelar parlava, en l' últim debat polítich, cada cop que dirigia un atach á la monarquia, los fusionistas y 'ls conservadors, semblava que 's donavan al dimoni.
Ja voldria que hi hagués la república á Espanya per fer una proba.
Creguin que cada vegada que 'ls monarquichs l' ataquessin jo 'ls diria:
—Ja podéu cridar tant com vulguéu. Los edificis que nosaltres construhim no cauhen al vent de las paraulas. Fém obra de frares.
¿Y ells per que s' esparveran? ¿Es que no consideran prou sólida la seva construcció?

Una pregunta de 'n Sagasta, responent á n' en Castelar:
«Y donchs qué. ¿No 's poden fer revolucions sino ab las armas en la ma y sortint al camp?»
—No: també 's poden fer pels carrers alsant barricadas com vosté á l' any 1866. Aixís l' hi respon un periódich de Madrid.

La huelga de Sabadell ha terminat.
Doném l' enhorabona á tots los amants del treball; era ja temps de que cessés un estat de cosas tant funest per la producció, com perjudicial pèl pobre treballador, que no conta ab més medis que 'ls seus brastos per atendre á la seva subsistencia y á la de la seva familia.
Tirin tots un vel sobre 'l passat, y si es posible recuperin lo temps perdut, tenint en compte que la prosperitat es filla de la armonia.

Som á Cadaqués. Lo vicari sens dupte per donar una idea de la hermosura y de la immensitat del cel plé d' esperits angélichs, se val de la següent frase:
—Allá dalt, germans meus... d' *àngels n' hi ha un famer!*
Fray Lluís de Granada, Bossuet, Pare Lacordaire, oradors sagrats, gloria del púlpit, deséuvos tots davant del vicari de Cadaqués. ¿Qui de vosaltres ha tingut máy un famer d' àngels á la boca?

* * *
Lo mateix vicari trayente un paper de la butxaca, vá excomunicar als periódichs liberals y entre ells al *Diluvio* y á LA CAMPANA DE GRACIA.
Está molt bè y l' hi agraheim de tot cor lo cuidado que 's pren ab nosaltres: ab unas quantas excomunicions y un quans cabassos de fems d' aquells, gran cullita de suscriptors.

Lo bisbe de Cadiz ha sigut nombrat bisbe de Barcelona.
Aquest bisbe es catalá y 's diu Catalá.
Y ja veurá an quin brillo pentina als del *Correo Catalá*.
Amigo, fastidiarse.
Fins que 'ls carlins deixin de anar á missa, la religió no estarà tranquila.

¿Creuran que després del debat polítich encare hi ha qui diu que 'ls de l' esquerra y 'ls de la fusió tractan d' entendres?
Lo país, si aixó fos veritat, hauria de taparse 'ls ulls per no veureho, las orellas per no sentirho y 'l nas per no olorarlo.
Sobre tot lo nas.
Oh y are que estém amenassats del cólera.

Lo príncep de Mónaco está en tractes per pulirse lo principat.
¿Y saben qui es lo comprador?
La República francesa.
¡Pobre dret diví!
Los seus representants se 'l venen ¿y á qui? A la República francesa.
¡A quin temps hem arribat!

La lámina de avuy deguda á Apeles Mestres representa l' *alianza del Cólera ab los inglesos*.
En temps de la Revolució francesa Danton vá dir:
«Los inglesos per fer un negoci fins son capassos de aliarse ab la peste.»
Danton sigué profeta.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector de Sant Feliu de Llobregat maná expulsar de l' iglesia á un pobre feligrés per la senzilla rahó de que anava en mànigas de camisa

Queda establert que per anar al cel se necessita gech, y qui no 'n t'è 's condemna.
Lo nostre corresponsal de Perpinyá 'ns esclru donantnos compte del entusiasme ab que s' ha celebrat en aquella ciutat la festa de la República. Los espanyols s' hi van associar cantant l' himne de Riego. Los francesos també 'l cantavan. La República agermana als pobles.
L' alcalde de Aleixar ha manat al seu secretari que anés á missa. Es un alcalde que á la quenta 's proposa una cosa no mes: portar molts espellans al enterro.
Sábiga 'l rector de Sant Boy que la criatura que 'l dia 24 de maig no vá voler batejar, per no admetre 'ls padrins que se l' hi presentavan. la van batejar sense difcultat ni reparo á la catedral de Barcelona. Cada botiga religiosa t'è las sevas condicions de venta.
Escándol á Lloret perque un individu al passar una professó no vá voler descubrirse. Mes valdria que 'l rector de Lloret se deixés de fer lo negoci de la cera arriant als dos industrials que pagant la deguda contribució están establerts en aquella localitat. Com que t'è un parent ceré á Massanet, á tots los que acuden á l' iglesia ell los fá la forrosa, y fins se diu que 'ls trossos que quedan van á Massanet á fondres. Ja fora temps de que Jesucrist tornés á venir á treure mercaders del temple.
Los corresponsals de algunas poblacions de la provincia de Girona (Torruella de Montgrí, Llagostera y algunas otras) se 'ns queixan de no rebre 'l paquet de las Campanas ab la deguda puntualitat. Nosaltres lo posém al corrèu lo dividendres al vespre invariablement. Sabém que l' endemá sens falta surt, aixís es que l' interrupció deu ser culpa de l' administració de Girona. Senyor administrador de Girona: tinga la bondat de posar remey á una falta que tant nos perjudica.

TEATRO PARLAMENTARI.

COMEDIA: «LO GRAN DEBAT.»

Tropell de senyors y nenas.
molts vanos, molts vestits blanchs;
las tribunas totas plenas,
plens de gom á gom los banchs.
La curiositat més viva
mou aquell conjunt febril.
Murmulls; en Posada arriba
y s' assenta tot tranquil.
Ninch, ninch; sona la campana.
Posada.—Obrim la sessió
¿Qui la paraula demana?
Una veu.—Un servidó
Per anar dret al assumpto,
vaig á parlar ab claretat...
¿Qué fá aquest govern, pregunto?
¿Qué fá 'l govern tant parat?
Sagasta.—En una paraula
l' hi diré tot lo que fém;
menjém quan som á la taula
y á mitja nit... reposém.
Moret.—No es bó gastar bromas
pariant sense tó nisó:
cels, brisas, perfums, aromas...
aixó es lo que convé, aixó
Martos.—Tot lo país crida
demanant més llibertat.
Un de la dreta.—¡Mentida!
Un del galliner.—¡Vritat!
Sardoal.—Jo no m' embolico;
jo no vull fer ni vull dir...
Una veu.—Donéuli un mico
perque 's pugui entretenir.
Lopez Dominguez.—Ja es hora
de doná un pas endavant.
Don Práxedes.—Surti á fora
y dónquil per 'quí al voltant.
Varias veus.—Estrafalaris!
Pio Gullon.—¡Tafaners!
En la esquerra.—¡Reaccionaris!
En la dreta.—¡Baladriers!
(Rumors, crits, esgarrapadas,
grupos de quatre y de cinch,
punys closos, malas miradas:
la campaneta, ¡ninch, ninch!)

SAINETE: «LA CLAUSURA.»

Tot ple... de pols y de moscas
está 'l saló del Congrès;
vint diputats, á lo més,
están gronxantse á las foscas.
Entra 'l president, saluda,
mira al sostre una estoneta,
ensuma un polvo, estornuda
y toca la campaneta.
Posada Herrera.—Jo opino
que en aquest temps calorós
no fora cap desafino
deixá 'l puesto y tocá 'l dos.
Bèn calculat, de qué cura
vení aquí á suhá y dormí?
¿Tanquém la legislatura?
Nou ó deu diputats.—¡Sí!
Un de l' esquerra.—¿Així 's paga
lo que 's deu á la nació?
¿Perqué 'ns ha de fè está en vaga,
Sense haver fet rés de hó?
Lo president.—¡Ey, dispensi!
torni á seure desseguit,
y guardi un rich de silenci.

Véus en la dreta.—Bèn dit!
 Posada.—La majoria
 ab rara unanimitat
 ha dit bèn clar que voldria
 comensá á fer festa aviat.
 A la dreta.—Per supuesto!
 Lo president.—Pues... tanqué...
 Una veu.—Pues jo protesto.
 Posada Herrera.—¡Callém!
 Martínez Campos.—Demano
 que s' acabi aquest burgit.
 Un.—¿Qué tens migranya, mano?
 Un altre.—Vésten al llit.
 Posada.—Guardin las formas
 ó aixeco al punt la sessió.
 A la esquerra.—¿Y las reformas?
 A la dreta.—¿Y la caló?
 Lo president.—Més respecte
 á la mèva autoritat.
 Vaja: ¿s' aproba 'l projecte?
 La majoria.—¡Aprobat!
 Una veu.—Viva la grescal
 Un altra.—¡Fugim d' aquí!
 La nació.—¡Jo estích bèn fresca
 ab uns congressos així!

C. GUMÁ.

la catedral de Tarragona hi ha hagut festa solemne, ab motiu del bateig de un jove marrueco.
 Aixó 'm recorda 'l fet del Moro Benani, que anys endarrera venia sabó y pomada pèls carrers de Barcelona.
 Dos socios de la Catequística s' havian proposat guanyar una ànima infiel convertintla á la santa religió catòlica. ¡Y ab quina pietat, ab quina eloqüencia, ab quina fé cristiana l' hi parlavan!
 Lo moro Benani al últim vá convence's, declarant qu' estava disposat á deixar-se batejar.
 Los socios de la Catequística, davant de una semblant conquista, no hi veyan de cap ull.

—Vamos á veure ¿y quin dia celebrém lo bateig? van preguntarli.
 —Lo dia que vostés vulgan, vá respondre 'l moro; pero avants hém de arreglar una cosa. Jo tinch comers ab lo mèu país, y quan sabrán que m' hi fet cristiá perdré 'l crèdit. Per lo tant avants de rebre las ayguas del batisme vostés m' han de assegurar...
 —¿Qué vol?
 —Un duro cada dia.
 —Fugi d' aquí, que s' ha cregut vosté, vá respondre 'l sócio de la Catequística. Si sab algú que á mi 'm donga tres pessetas, me faig moro desseguida.
 Aquest fet es históric.

Sagasta vá dir que 'l discurs de 'n Castelar era 'l primer llampech de la tempestat.
 Y ab vèu baixa devia anyadir:
 «San March, Santa Créu, Santa Bárbara no 'm deixeu.»
 Al sentir Bárbara, en Martínez Campos vá posar la mà al pom de la xarrasca.

Una màxima de 'n Cánovas:
 «La soberania no resideix en lo poble sino en lo rey unit ab las Cortes.»
 Sí, sino que devegadas, los dos fragments de soberania volen passar lo pont de Alcolea en sentit oposat, se contra-puntan y un de ells se 'n vá dalt-abaix del riu.

Frescura de 'n Sagasta:
 —Lo sufragi universal, deya, no es, no ha sigut may un principi.
 Un cuynere republicà.
 —¿Qué no es un principi? ¿Y donchs perque vosté, quant s' ha vist al candelero se l' ha menjat sempre?

Cavilacions respecte al Sr. Martos:
 ¿Es de la dreta?—No.
 ¿Es de l' esquerra?—No.
 ¿Es republicà encare?—Tampoch.
 ¿Y donchs ahont es?—Dihheu que á la seva tenda.
 Un botiguer:—¡Ay, ay!... ¿A la seva tenda?... ¿Y qué vén?

Un periódich de Madrit, *La Epoca*, creu segons los seus càlculs que no tindrem lo cólera fins á l' any 1885.
 ¡Qué! ¿Tant aviat ha de pujar en Cánovas?

Lo Sr. Baró vá de gobernador á Sevilla.
 De Málaga á Sevilla; de la terra de la navaja á la terra de la manzanilla.

May menos.
 Pèl Sr. Baró *las lanzas se vuelven cañas.*

Lo ministre de Hisenda ha demanat que se l' hi concedis un milió de pessetas per pendre midas sanitarias á fi d' evitar la propagació del cólera.
 Me sembla que no 's necessitan tants diners.
 Per evitar lo cólera:
 No tinguin disgustos,
 tinguin limpieas...
 lo qual no es possible
 manant qui 'ns governa.

En Sagasta dirigintse als centralistas:
 —¿Volèu carteras?
 En Martos:
 —Haig de observar á n' en Sagasta que al prestarse á repartir carteras fá de rey.
 Nosaltres:
 —No es veritat: en Sagasta no passa de sota.

En lo Congrès:
 —En Sagasta s' ha fet conservador!... Mira com l' aplaudeixen.
 —T' equivocas: are no l' aplaudeixen; lo confirman.
 —¿Vols dir que aixó que se sent no son aplausos?
 —No senyor, son bofetadas.

¿Saben perque en Martos está ab un péu á la monarquia y un' altre péu á la República?
 Per la gran afició que tè al contrabando polítich.
 Y per fé 'l contrabando, cap siti més apropòsit que la frontera.

Avuy dissapte en Martos se 'n vá á Valencia.
 Es de advertir que á Valencia 'l dissapte comensan las firas.
 De la tenda á la fira.
 ¡Orxatete de arrós quin comprel!

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Po-è-ti-ca.*
  2. SINONIMIA.—*Pa-Pi-Po.*
  3. TERS DE SÍLABAS.—*NAS SA RI SA BA TE RI TE TA*
  4. TRENCA-CLOSCAS.—*Ciudad Real.*
  5. GEROGLIFICH.—*Las claus guardan tesoros.*
- Han endavinat totas 5 solucions los ciutadans Carriros y Nemesi Bleda; 4 Barbera del Rech, 3 J. M. F. de Petits, Dos Liberals; Coro de l' Alada y Un Catalanista; 2 Dos Progressistas; y 1 no més, Borrimba.

XARADA.

Fentne total dia y nit se guanya en *Hu-tres* lo pa, y segons ara ell m' ha dit, á la *Hu-dos* vol demaná per casarshi tot seguit.

SIR BYRON.

MUDANSA.

Per casa se sol portá lo total posat ab *a*; la modista us ne sol fé del total escrit ab *e*; y 'l licor en conservació se posa al total ab *o*.

ESCRIU.

ANAGRAMA.

Tant tot tinch á mon nebot, deya un dia una total que per véurel, demá á Tot desitjo anar, D. Pasqual.

RAMON ROMANISQUIS.

TRENCA-CLOSCAS.

SASTRE VOLANT PRÈN MIDAS.

Ab las anteriors lletas combinadas degudament, formar lo nom de una població de Catalunya.

P. DE S. C.

ROMBO.

.....

.....

.....

Omplir los pichs ab lletas que llegidas horisontal y ver-

ticalment digan: 1.ª ratlla: una consonant; 2.ª allí ahont estém; 3.ª en las montanyas; 4.ª tots ne tenim y 5.ª la consonant qu' en l' alfabet segueix després de la primera.

SIMON DE SEDRUOL.

GEROGLIFICH.

arcalde

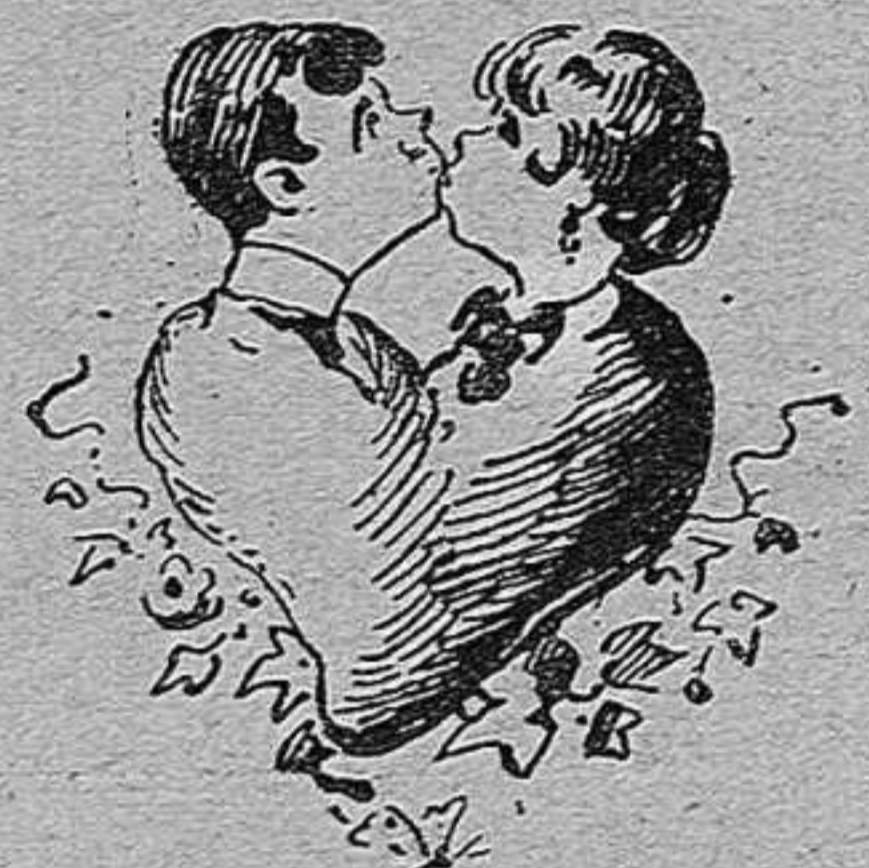
PATILLAS

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Irnas, Dos Liberals, F. Anet, Pepet Simpàtich, Un Dibuxant y Noý de cal Ferrer.
 Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans J. Sagrera, Cusinet, Cintet, A. Lladoné, J. Muns, Xarincela, Mosquit d' arcoba, C. Pallardó, Aprent de Reus, Pere Sanroma, M. Ruqué y Sastre y Parroquia.
 Ciutadà Noý de ca 'l Ferrer: Insertarem rombo y ters de sílabas.—Pepet simpàtich: Idem mudansa.—F. Anet: Idem lo que 'ns remet.—Dos Liberals: Idem logogrifos.—Un catalanista: Arreglat podrá anar l' anagrama.—Coro de l' Alada: Insertarem quadrat numérich y rombo.—J. M. F. de Petits: Idem rombo.—Barbera del Rech: Idem trenca-closcas.—Pepet del Carril: No s' impacienti que hi ha mes dias que llangonissas.—Quima: Idem rombo y conversa.—Tripeta: Idem conversa.—Nas de punta inglesa: Publicarem alguns geroglifichs: n' hi ha que son de punta.—Sir Byron: Lo quadret es flux: ha de escriure 'ls mes animats.—Sachetti: Insertarem geroglifich.—Sarauista vell: Idem trenca-closcas, quadrat de paraulas y rombo.—Noý gras: Insertarem alguna cosa; pero no repeteixi.—J. Claris: Sense que ho haguem presenciat no podém parlarne.—V. P.: Gracias per l' envió.—J. de Vilanova: Insertarem logogrifo.—Dos Progressistas: Idem molta cosa de lo que 'ns remet; pero no envihin duplicat que 'ns embolica.—Ciutadà Pirandó: Lo mateix l' hi dihém á vosté, no duplica.—Un Batadó, Noý petit, Anònim, M. A. Aleixa y M. G. C. Perpinya: Gracias per las noticias que 'ns envian.

AMOR

MATRIMONI

DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER

C. GUMÁ

SEGONA EDICIÓ, ilustrada per M. MOLINE.

Aquesta obreta, de la qual se 'n ha agotat ràpidament una numerosa edició, forma un elegant tomet de 32 planas en quart, ab dibuixos intercalats en lo text, bon paper é impressió esmeradissima.

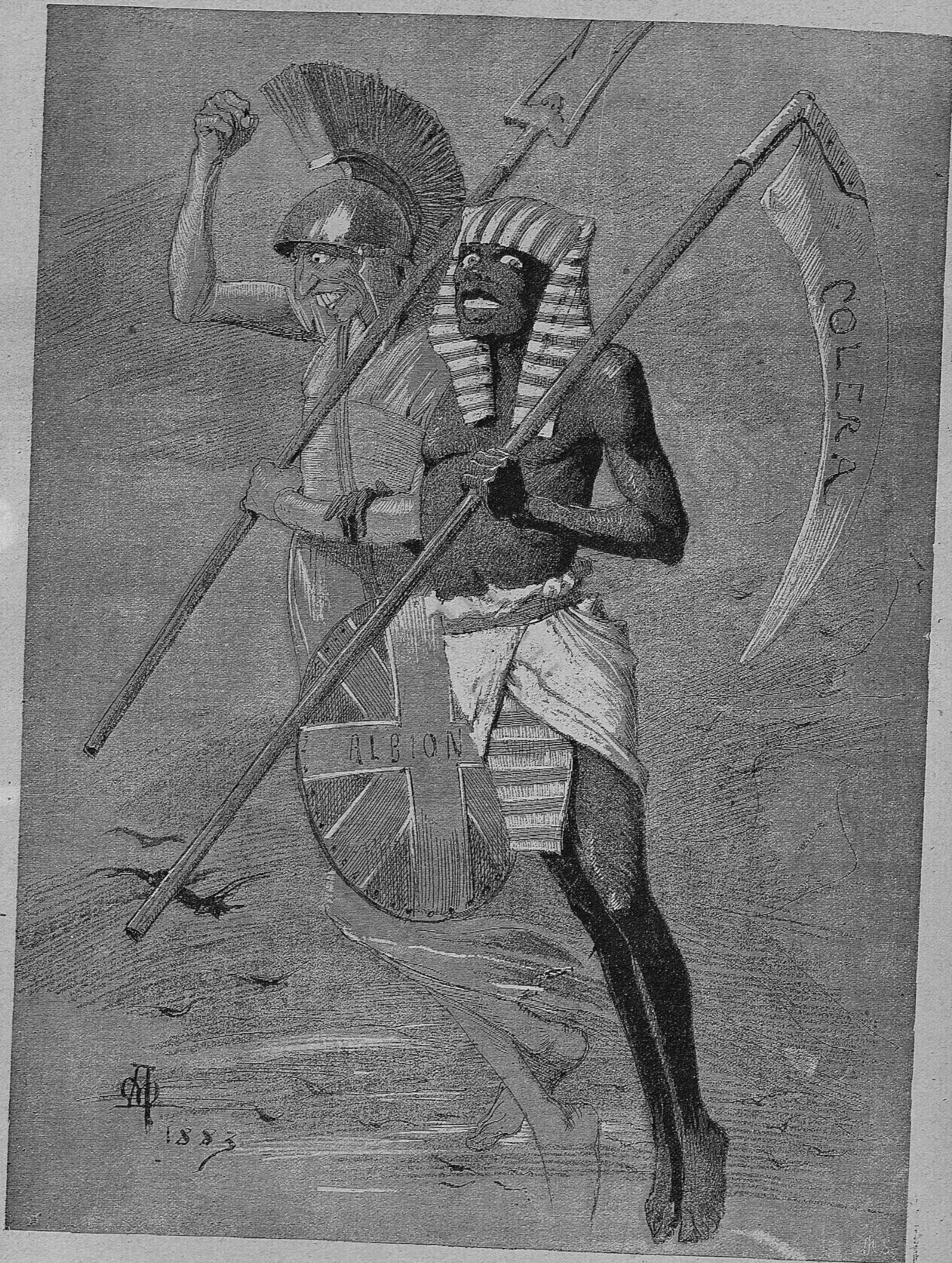
Preu 2 rals.

Se vén en la libreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demás principals librerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡Pobre cólera! «¡Va con malas compañías!»